

Kortgeding voor de Raad van State

Een procedure in kortgeding vergt veel moeite en aanpassing van de Raad van State. Daarom wordt het dan ook enkel en alleen maar aanvaard wanneer het spoedeisend karakter voor zich spreekt of duidelijk wordt aangetoond door de verzoekende partij. De aangevoerde middelen moeten dusdanig goed uitgewerkt zijn om de beoordeling over het al dan niet toekennen van een schorsing zo vlug mogelijk te laten verlopen.

Arrest 24 november 2015 Raad van State

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 5 november 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 15 oktober 2015 waarbij de beroepen aangetekend tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 november 2009, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV E. D.K. voor het verder uitbaten en veranderen van een zandgroeve, gelegen aan de G.-straat te Neerijse, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

...

V. Voorwaarden van de vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid
5. Krachtens art. 17, §§ 1 en 4 RvS-Wet kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

...

Uiterst dringende noodzakelijkheid

...

Beoordeling

9. De kortgedingprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan slechts uitzonderlijk worden aangewend. De toepassing ervan brengt immers een ernstige verstoring teweeg in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, beperkt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en brengt de uitoefening van het recht van verdediging van de andere partijen aanzienlijk in het gedrang. Daarom moet de aanwending van die procedure beperkt blijven tot die gevallen waarbij het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Omdat het onderzoek van de zaak door de Raad van State uiterst snel en summier moet verlopen, moet de verzoekende partij op kernachtige en duidelijke wijze uiteenzetten waaruit het bijzonder spoedeisend karakter bestaat en welke de ernstige middelen zijn.

De gegevens, aangebracht in een schorsingsvordering, moeten dus dermate duidelijk zijn dat het bij de eerste lezing en op korte tijd meteen aannemelijk is dat de aangevoerde middelen tot nietigverklaring zullen leiden, zonder dat een doorgedreven onderzoek van die middelen noodzakelijk is. In een schorsingsprocedure die, zoals de huidige, is ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid, is dit des te meer het geval, omdat het onderzoek van de Raad van State in die procedure uiterst snel moet kunnen verlopen.

Voorts moeten zowel het belang van de verzoekende partij als het bestaan van de elementen

die de spoedeisendheid en de versnelde summiere uitzonderingsprocedure verantwoorden, concreet en duidelijk uit het ingediende verzoekschrift blijken.

Dit is te dezen niet het geval. Het inleidend verzoekschrift omvat 77 pagina's. Een vijftal daarvan worden gewijd aan het belang van verzoeker. Het eerste middel wordt uiteengezet over 23 pagina's, het tweede middel in 17 pagina's.

Naast de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt ook een verzoek ingediend tot verduidelijking na een schorsingsarrest", een vraag voorgelegd "tot vernietiging bij verkorte procedure" en een "verzoek tot substitutie" ingediend. Subsidiair worden ook nog een bevel en een dwangsom gevorderd en wordt het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding, die verzoeker zich wil laten toekennen, substantieel verhoogd.

Wie beweert dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid bestaat die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van het gewone kort geding en dat een middel prima facie de nietigverklaring verantwoordt, mag de taak van de rechter niet bemoeilijken door het indienen van uitgebreide geschriften en door bovendien in het kader van het kort geding een aantal "nevenprocedures" te berde te brengen. Een dergelijke processuele houding kan alleen vertraging uitlokken en is redelijkerwijze en per definitie onverenigbaar met de vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid.

De verzoekende partij moet op heldere en overtuigende wijze de feiten en omstandigheden die aantonen dat de zaak niet verenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing uiteenzetten, ze aannemelijk maken en ze in de tijd situeren. De uiterst dringende noodzakelijkheid moet, op grond van wat de verzoeker uiteenzet, voor iedereen evident zijn. De zeer theoretische uiteenzetting van verzoeker voldoet niet aan die voorwaarde.

Hoewel het diligent optreden bij het inleiden van een vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid een noodzakelijk vereiste is, volstaat het enkel voldoen aan deze eis op zich niet.

10. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden van art. 17, §§ 1 en 4 RvS-Wet. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.